

Seria de autor

Isabel Allende

Eu sunt Emilia del Valle

Traducere de Cornelia Rădulescu

HUMANITAS
fiction

„Un roman captivant despre dragoste și război.“ — Kate Morton

Foto © Lori Barra

Reînnodând firul fascinantelor istorisiri care au consacrat-o, Isabel Allende ne oferă în *Eu sunt Emilia del Valle* emoționanta poveste a unei tinere scriitoare care călătorește în America de Sud pentru a descoperi adevărul despre tatăl său și, în cele din urmă, despre ea însăși. În paginile acestui roman, una dintre cele mai puternice scriitoare ale zilelor noastre dă viață unei eroine singulare: energică, inteligentă, sensibilă, Emilia del Valle are curajul de a-și înfrunta soarta, croindu-și un destin.

Isabel Allende

Eu sunt Emilia del Valle

Traducere din spaniolă de Cornelia Rădulescu

Fragment

La șaptesprezece ani, Molly era pregătită pentru misiunea pentru care fusese instruită: să slujească și să educe. Erau multe de făcut în orfelinat, dar maica Rosario a găsit de cuviință că fata trebuia să iasă în lume, poate astfel cobora cu picioarele pe pământ, dobândea ceva simț practic și își punea la încercare vocația. Bănuia că fata avea un foc în ea pe care nici o rasă de călugăriță n-avea să-l poată înăbuși.

Lumea la care se referea măicuța se limita la districtul La Misión, a cărui origine data din vremea primei misiuni a călugărilor franciscani din secolul al XVIII-lea. Acolo se aduna numeroasa populație mexicană din San Francisco. Cu doar câteva zile înainte de a se descoperi aurul, se semnase rușinosul tratat de la Guadalupe Hidalgo, care pusese capăt războiului, iar Mexicul cedase Statelor Unite mai bine de jumătate din teritoriu, inclusiv California. Majoritatea vechilor domenii ale mexicanilor au fost expropriate, țăranii care trăiseră acolo de generații întregi s-au trezit ai nimănui. O parte din ei au urmat inutil visul aurului, alții s-au făcut bandiți, ceilalți se descurcau cum puteau. Noi știam de niște vecini de-ai noștri care își câștigau traiul jefuind călătorii pe drum, dar cât timp îi respectau pe cei din cartier nu erau denunțați. Nu doar o dată erau ascunși de vecini când poliția făcea razie, pentru că aceste favoruri erau răsplătite, plus că împrumutau bani fără dobândă. În bănci nu avea nimeni încredere,ăștia erau hoții.

Molly Walsh n-a ajuns însă niciodată călugăriță și orice iluzie de sfințenie din prima ei tinerețe s-a văzut spulberată în câteva zile de un domnișor chilian cu avere, aspect dichisit și scrupule puține. Se numea Gonzalo Andrés del Valle și pare-se că e tatăl meu. Omul a fost atras de novice, impresionat de chipul și mersul grațios, a dedus că sub straietele oribile se ascundea un corp apetisant. Nu știu unde a văzut-o prima dată, poate că în Nob Hill, unde lua la rând conacele cu coșulețul pentru donațiile pentru școală. Obișnuit să-și facă toate chefurile fără să se sinchisească de urmări, chilianul și-a propus să

o cucerească; departe de a constitui o frână, rasa a acționat pe post de stimulent.

Nu voi ști niciodată cum a reușit domnișorul chilian să înfrângă rezistența acestei tinere pentru care aproape totul era un păcat și nimic nu scăpa judecății implacabile a lui Dumnezeu, fapt este că a prins-o ca pe un iepuraș hipnotizat. Sau poate nici n-a fost nevoie să recurgă la strategii complicate, i-a fost de-ajuns să-i trezească dorința de dragoste pe care o purta în ea ca un vulcan adormit. Nu știu nici unde au comis actul care a dus la nașterea mea. Zic „act“, pentru că sunt convinsă că după acea primă dată, Del Valle și-a pierdut interesul pentru aventură. Firește, nimic din toate astea nu mi le-a spus mama, dar nu mi-e greu să-mi imaginez, pentru că o cunosc bine. Goală, Molly s-a dovedit chiar mai frumoasă decât își închipuise chilianul, în ciuda craniului aproape lipsit de păr, numai că era extrem de rușinoasă, sensibilă și melodramatică, pe scurt: o catastrofă. Și deloc deschisă aventurilor erotice, astfel că întâlnirea a fost ca un viol, plăcerea efemeră a actului a trecut rapid, el a rămas cu gustul rău al vinei că-și bătuse joc de logodnica lui Cristos. Inocența fetei îi complica existența; numai de o femeie isterică, ce se dăruia cu o rigiditate de cadavru și-apoi, scăldată în lacrimi, recita Tatăl Nostru și se ruga să fie iertată în timp ce el își trăgea nădragii, nu avea el chef. Trebuia să scape cât mai repede de ea, de preferință punând capăt acestei relații dintr-un foc, așa cum tai o găină. Astfel, pasiunea amoroasă s-ar fi transformat în resentiment, iar fata l-ar fi dat uitării. Drept care a evitat-o.

Molly Walsh ignora aspectele mundane ale vieții, dar proastă nu era, și curând și-a dat seama că fusese folosită și aruncată ca o cârpă. Postind drastic și chinuindu-se cu pietricele în pantofi a încercat să-și plătească păcatul și să-și smulgă din inimă iluzia amorului. A hotărât să nu se mai gândească la iubitul vremelnice și poate ar fi reușit dacă n-aș fi existat eu. Câteva săptămâni mai târziu a descoperit că era însărcinată. A luat-o ca pe o pedeapsă divină, după cum mi-a spus adeseori: eu nu sunt rodul iubirii, nici măcar al plăcerii, sunt o pedeapsă a lui Dumnezeu. Așa-mi spunea când nu eram cuminte, dar pe atunci nu o luam în seamă, iar acum, când sunt adultă, chiar mă pufnește râsul. Noroc cu *don* Pancho, care mi-a insuflat încredere; după el, eu sunt un dar al Cerului. În fine, gata cu un subiect care nu m-a afectat în fond.

Del Valle n-a răspuns misivelor disperate pe care Molly i le trimitea la conacul din Nob Hill; în cele din urmă, ea l-a găsit la catedrala Imaculatei Concepții, unde se adunau catolicii înfumurați ca să fie văzuți la slujba duminicală de la prânz. Din capătul naosului, l-a văzut ieșind din confesionar, împărtășindu-se și rugându-se în genunchi cu o devoțiune teatrală, l-a așteptat la ieșire, l-a apucat de haină și, roșie de rușine, l-a abordat. Câțiva s-au oprit să vadă spectacolul, căci nimic nu poate fi mai savuros decât un scandal în aristocrație. Adevărul este că Del Valle numai aristocrat nu era, era un recent îmbogățit, ca aproape toți bogătanii din San Francisco, oraș de aventurieri. Nu era anglo-saxon și nici protestant, provenea dintr-o țară greu de localizat pe hartă, drept care nu putea aspira la titlul de aristocrat în Statele Unite.

Originea averii familiei Del Valle, acumulată în perioada febrei aurului, era ciudata afacere a transportului pe mare în California a produselor comestibile din Chile. Vizionara matriarhă a familiei, Paulina del Valle, avusese fantastica idee de a căptuși cala corabiei cu bucăți de gheață din ghețarii din țara ei, cu rumeguș și sare, umplând-o apoi cu legume, fructe, ouă, carne afumată, cârnați, brânzeturi și alte delicii; după un drum de două luni între Valparaíso și San Francisco, marfa perfect conservată era vândută la prețul aurului, iar gheața rămasă se vindea în Panamá. Aventura s-a repetat, câștigul a fost uriaș, până când alte nave mai rapide au început să-i facă concurență. Nici unul dintre urmașii *doñei* Paulina nu a moștenit îndrăzneala ei, astfel că spiritul antreprenorial a luat sfârșit. Dacă mă refer la ea este pentru că drumurile noastre s-au încrucișat la un moment dat, cum vom vedea mai departe. Gonzalo Andrés, unul dintre nepoții ei pe care îl și nășise, s-a dovedit la fel de leneș și de banal ca toți ceilalți veri și frați ai săi.

Atunci, în biserică, Gonzalo Andrés a luat-o pe Molly de un braț, a tras-o afară și a acuzat-o că-i pune în cârcă un plod care nu era al lui. Ce dovadă avea că tatăl era el? Sigur, era virgină când se culcase cu ea – și să nu uite că ea fusese de acord –, dar asta fusese acum mai bine de două luni, între timp poate că avusese și alți amanți. Dacă rasa călugărească n-o împiedicase să se culce cu el, pesemne că n-o împiedicase s-o facă și cu alții, i-a spus el cu vorbe scrâșnite și cu glas scăzut, ca să nu fie auzit de curioșii care se apropiau pe furiș. Într-o pornire inexplicabilă, dat fiind caracterul ei supus și timorat de până atunci, Molly Walsh și-a

șters lacrimile cu mâna și i-a declarat cu o emfază cumplită și o elocință de oracol:

— N-o să te iubească nici o altă femeie, nu vei avea alți copii și te vei duce direct în iad!

A fost clipa în care adevărata Molly Walsh, îndrăzneată și curajoasă, a ieșit din faldurile veșmântului și așa a rămas. Seducătorul a primit profeția sinistră cu un râs batjocoritor, i-a întors spatele și a plecat. În timp, Gonzalo Andrés avea să constate că acele cuvinte i se întipăriseră în minte și în oase. Nu le-a uitat.

Maică-mea și-a ascuns sarcina timp de șase luni, până în decembrie, când, în loc să se pregătească pentru ceremonia cu episcopul transhumant, și-a recunoscut înaintea maicii Rosario starea în care era. Nu mai era logodnica lui Cristos, ci o viitoare mamă singură, imorală, păcătoasă precum târfa Babilonului. Călugărița i-a răspuns că Babilonul era departe de California și că situația trebuia luată cu calm. Se simțea răspunzătoare pentru cele întâmplate, doar ea o trimisese pe inocentă în lume, n-a avut inimă să o certe prea tare. Molly își pierduse onoarea și fusese părăsită, însă Domnul se va milostivi de ea. I-a dat ceva bani din cutia milei, o fustă neagră și o bluză albă cu mâneci lungi și închisă pe gât din hainele donate săracilor. Molly și-a luat rămas-bun de la ea și de la celelalte maici, promițând să ducă o viață ireproșabilă și să-și educe fiul sau fiica în sânul Bisericii Catolice. După care a căutat alinare la singurul ei prieten, învățătorul de la Mândria Aztecă.

Don Pancho Claro se îndrăgostise de Molly de la bun început, dar își convertise atracția în camaraderie,

simțindu-se nedemn de tânăra sortită Bisericii, plus că ea avea jumătate din anii lui. Deși în ultimii trei ani o văzuse zilnic, schimbările recente nu le observase, Molly era subțirică și hainele largi de novice ascundeau pântecul. I-a trebuit un minut s-o recunoască în haine civile; la burtă s-a uitat abia după ce i-a mărturisit drama prin care trecuse.

— Mai bine moartea! Nu e loc pe lumea asta pentru mine, ce-am să mă fac? a suspinat Molly pe un ton tragic.

— Deocamdată, nimic. Doar să aștepți, a spus el.

— Dar cum, domnule învățător? La orfelinat nu mă pot întoarce, ar fi o jignire la adresa măicuțelor. Am rămas în stradă!

— Vino să stai la mine. Casa mea e mică, dar am o cameră liberă. Se aranjează, lasă-mă să te ajut.

— Și ce-o să zică lumea?

— Lumea va bârfi oricum, Molly, doar dacă nu-mi faci onoarea să te căsătorești cu mine, a sugerat *don* Pancho atât de timid, încât ea n-a înțeles bine și omul s-a văzut silit să repete.

— Și asta? și-a atins burta cu un gest dramatic.

— Voi avea eu grijă, stai liniștită.

— Responsabilul se numește Gonzalo Andrés del Valle și copilul îi va purta numele, l-a anunțat ea.

— De ce? Doar s-a spălat pe mâini de treaba asta, a sunat argumentul lui.

— Pentru că copilului i se cuvine o moștenire.

— Nu va fi nevoie, Molly. Nu sunt bogat, dar te asigur că acestui copil nu-i va lipsi nimic.

S-au căsătorit după o săptămână. Ea dorea o ceremonie privată, că-i era rușine, dar *don* Pancho

era de părere că bârfelor trebuie să le-o iei înainte și că o nuntă fără petrecere ar fi fost o jignire la adresa comunității. Trăia de mult în cartier, îi cunoștea pe toți, le educase copiii, era chemat să arbitreze conflictele și să dea sfaturi. Nimeni n-avea să-l ierte dacă se însura pe ascuns. Astfel că strada s-a închis, au fost agățate stegulețe colorate și s-au gătit munți de mâncare. *Mole* cu treizeci de ingrediente, ardei umpluți, ied fript, *carnitas*, *enchiladas*, *tacos*, *pozole* de porc, grămezi de turte de mălai și de grâu. Nu a lipsit nimeni, chiar și măicuțele au venit în frunte cu maica Rosario, aducând tăvi cu plăcinte și prăjituri. Pentru copii se găseau limonadă și suc de fructe, pentru adulți, cantități uriașe de *sotol*, licoarea tipică din Chihuahua cu 50% alcool, folosită și în chirurgie și pentru a stârpi gândacii. Muzicanții au delectat mesenii cu valsuri, rancheras, jaranas și dansuri populare pe care au dansat laolaltă mexicanii și imigranții sosiți din alte zări. Strada a rămas presărată cu gunoaie și bețivi fericiți. Chiar și măicuțele s-au întors la orfelinat pe șapte căări.

„Isabel Allende a publicat un nou bestseller seducător, ***Eu sunt Emilia del Valle***, un roman istoric despre descoperirea de sine, ambiție și destin.“

Harper's Bazaar

„Isabel Allende nu dă greș niciodată când își propune să ne prindă în mrejele unei povești. Recentul ei roman are drept personaj principal o tânără scriitoare ambițioasă care își urmărește visurile – la fel cum a făcut-o chiar Allende.“

Today

„Cel mai recent roman al lui Isabel Allende urmărește călătoria Emiliei del Valle peste continente și prin generații. Autoarea explorează teme precum dragostea, descoperirea de sine și reziliența, țesând o tapiserie emoțională ce poartă amprenta prozei sale lirice și care îi va cuceri pe cititori.“

Al Día

„Autoarea bestsellerelor *Casa spiritelor* și *Violeta* ne aduce un nou roman excelent plasat în a doua parte a secolului al XIX-lea.“

BookBub

În San Francisco, în 1866, tânăra Molly Walsh, călugăriță irlandeză, are o aventură nesăbuită cu un seducător și nepăsător aristocrat chilian. Fructul păcatului este micuța Emilia del Valle, care, crescută de un tată vitreg iubitor, devine o tânără îndrăzneată și remarcabilă. Urmându-și pasiunea pentru scris, Emilia sfidează normele societății și, la vârsta de șaptesprezece ani, începe să publice literatură de consum folosind pseudonimul unui bărbat. În momentul în care lumile fictive nu-i mai satisfac simțul aventurii, se îndreaptă spre jurnalism, convingând un editor de la The Daily Examiner să o angajeze și lucrând în echipă cu un alt reporter talentat, Eric Whelan. Când i se oferă prilejul să asigure împreună cu Eric reportaje din Chile, unde izbucnirea războiului civil este iminentă, Emilia acceptă provocarea. În Chile își întâlnește tatăl înstrăinat și se vede prinsă în confruntarea violentă din țara în care își are rădăcinile. Pe măsură ce descoperă dragostea alături de Eric iar războiul civil se arată tot mai sângeros, Emilia ajunge într-o situație extrem de periculoasă, care-o face să-și pună întrebări asupra identității și a destinului ei.

Personalitate literară, feministă și dedicată cauzelor umanitare, Isabel Allende s-a născut în Peru și a copilărit în Chile. Cărțile ei au fost traduse în peste patruzeci și două de limbi și s-au vândut în peste optzeci de milioane de exemplare în toată lumea. Este autoarea unei serii de bestsellere apreciate unanim de critică, între care *Numele mi-l știe vântul*, *Violeta*, *O lungă petală de mare*, *Casa spiritelor*, *Despre dragoste și umbre*, *Eva Luna* și *Paula*.

Pe lângă activitatea sa de scriitoare, Allende își dedică o mare parte din timp cauzei drepturilor omului. I s-au conferit 15 doctorate onorifice, a fost inclusă în California Hall of Fame, a primit Lifetime Achievement Award din partea PEN Center USA și Ansfield-Wolf Lifetime Achievement Award. În 2014, președintele Barack Obama i-a acordat lui Isabel Allende Presidential Medal of Freedom, cea mai înaltă distincție civilă din SUA, iar în 2018 i s-a decernat Medal for Distinguished Contribution to American Letters din partea National Book Foundation.

În prezent, Isabel Allende și soțul său trăiesc în California alături de câinii lor.

O puteți vizita pe site-ul IsabelAllende.com sau urmări pe Instagram @AllendeIsabel, pe Facebook la [Facebook.com/IsabelAllende](https://www.facebook.com/IsabelAllende) și pe X @IsabelAllende.

Seria de autor ISABEL ALLENDE

